

Sygn. akt I C 1300/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w G.

przeciwko J. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1300/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w G. wniósł przeciwko J. S. powództwo o zapłatę kwoty 5.998,86 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 250 zł, zasądzenie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) Spółką z o.o. w W. (obecnie (...) S.A.) - wierzycielem pierwotnym - umowy o świadczenie usług z dnia 24 lutego 2009r. Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, w konsekwencji czego z dniem 31 października 2009r. umowa została rozwiązana. Powód wskazał, że na zadłużenie pozwanej składają się dokumenty księgowe powstałe na podstawie powyższej umowy: faktura z dnia 08 lipca 2009r. na kwotę 205,66 zł, faktura z dnia 30 września 2009r. na kwotę 308 zł, nota obciążeniowa z dnia 24 listopada 2009r. na kwotę 2.912 zł, faktura z dnia 25 listopada 2009r. na kwotę 20 zł, faktura z dnia 28 lutego 2010r. na kwotę 38,37 zł. Łączna wartość zadłużenia wraz z odsetkami ustawowymi obliczonymi do dnia sporządzenia pozwu wynosi 5.998,86 zł, na którą składa się 3.484,03 zł – suma niezapłaconych dokumentów księgowych, 2.514,83 zł – suma odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie płatności dokumentu księgowego do dnia sporządzenia pozwu. W dniu 20 kwietnia 2015r. wierzyciel pierwotny (...) S.A. w W. dokonał przelewu przysługującej jemu od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie nastąpiło zgodnie z art. 509 kc i tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Przed wytoczeniem powództwa podejmowane były próby polubownego odzyskania należnej od pozwanej kwoty, lecz okazały się bezskuteczne.

Pozwana J. S. nie stawiła się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składała w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 stycznia 2009r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a J. S. zawarta została umowa o świadczenie usług na okres 12 miesięcy.

(dowód: umowa o świadczenie usług z 25.01.2009r. – k. 11)

W dniu 08 lipca 2009r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła dokument sprzedaży na kwotę 213,06 zł za abonament i opłatę odwieszającą za wznowienie usług płatną do dnia 24 lipca 2009r., w dniu 30 września 2009r. wystawiła dokument sprzedaży na kwotę 308 zł za abonament i opłatę odwieszającą za wznowienie usług płatną do dnia 08 października 2009r., w dniu 24 listopada 2009r. wystawiła notę obciążeniową na kwotę 2.912 zł tytułem kary (za wcześniejsze rozwiązanie umowy, za zagubienie dekodera, za zerwanie warunków promocji) płatna do dnia 08 grudnia 2009r., w dniu 25 listopada 2009r. wystawiła notę obciążeniową na kwotę 20 zł tytułem opłaty odwieszającej za wznowienie usług płatną do dnia 09 grudnia 2009r., w dniu 28 lutego 2010r. wystawiła dokument sprzedaży na kwotę 38,37 zł za pakiety telewizyjne płatną do dnia 08 marca 2010r.

(dowód: noty obciążeniowe z 25.11.2009r. – k. 14, z 24.11.2009r. – k. 15,

dokumenty sprzedaży z 28.02.2010r. – k. 12-13, z 08.07.2009r. – k. 16-17, z

30.09.2009r. – k. 18-19)

Pismem z dnia 08 czerwca 2015r. (...) S.A. w W. zawiadomił pozwaną, że w dniu 20 kwietnia 2015r. na podstawie art. 509 kpc dokonał przeniesienia przysługującej od pozwanej wierzytelności z prawem do naliczania odsetek na rzecz (...) w G., w związku z czym wezwał do zapłaty zobowiązania z odsetkami ustawowymi w kwocie 5.911,04 zł, które należało dokonać w terminie 14 dni na rachunek powoda.

(dowód: zawiadomienie pozwanej z 08.06.2015r. – k. 8)

Pismem z tej samej daty – 08 czerwca 2015r. powód poinformował pozwaną, że na podstawie umowy z dnia 20 kwietnia 2015r. powód nabył dług pozwanej od (...) S.A. na podstawie art. 509 kc, wynikający z umowy nr (...) z dnia 24 lutego 2009r., na który składają się niezapłacone należności w kwotach: 2.912 zł, 38,37 zł, 308 zł, 20 zł, 205,66 zł. Jednocześnie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 5.911,04 zł do dnia 22 czerwca 2015r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 08.06.2015r. – k. 9-10)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione, bowiem powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej, a nadto nie wykazał zasadności powództwa.

Swoje roszczenie wobec pozwanej J. S. powód wywodzi z umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015r., na podstawie której miał nabyć od (...) S.A. w W. wierzytelność pieniężną wobec pozwanej wynikającą z umowy o świadczenie usług z dnia 24 lutego 2009r. Nie załączył jednak do pozwu umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015r., a zatem nie wykazał, aby po pierwsze – taka umowa istniała i została zawarta między (...) S.A. w W. a powodem, a po drugie, jeżeli taka umowa została zawarta – aby jej przedmiotem była wierzytelność wobec J. S., a wynikająca z umowy o świadczenie usług z dnia 24 lutego 2009r. i w jakiej wysokości. Okoliczność zbycia wierzytelności nie wynika z pism załączonych do pozwu z dnia 08 czerwca 2015r. (zawiadamiającego o zmianie wierzyciela i wezwania do zapłaty), które nie są dokumentami źródłowymi na okoliczność przeniesienia wierzytelności wobec pozwanego. Konsekwencją braku przedstawienia istnienia umowy przelewu wierzytelności jest niewykazanie przez powoda swojej legitymacji procesowej czynnej.

Powód nie przedłożył nie tylko umowy przelewu wierzytelności, ale też umowy o świadczenie usług z dnia 24 lutego 2009r., której stroną miałyby być pozwana. Na taką datę umowy powód powołuje się w pozwie oraz w wezwaniu do zapłaty z dnia 08 czerwca 2015r. Do pozwu załączył natomiast umowę o świadczenie usług z dnia 25 stycznia 2009r. Gdyby więc okazało się, że powód faktycznie zawarł w dniu 20 kwietnia 2015r. umowę cesji, której przedmiotem byłaby umowa z dnia 24 lutego 2009r. o świadczenie usług, powództwo musiałoby być oddalone, bowiem powód nie przedłożył umowy zawartej w dacie 24 lutego 2009r., a więc nie wykazał, aby pozwana posiadała jakiegokolwiek zobowiązanie, którego źródłem byłaby umowa z tej daty.

Nie można uznać, że pozwana przyznała okoliczność istnienia cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Zawarcie umowy cesji nie stanowi okoliczności faktycznej podlegającej uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a jest wyłącznie okolicznością prawną (nie – faktyczną), od której zależy legitymacja czynna w procesie.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu.

Powód nie przedstawiając Sądowi umowy przelewu wierzytelności, nie wykazał, aby nabył wierzytelność wobec pozwanej i jest to okoliczność wystarczająca do oddalenia powództwa w całości.

Ponadto, gdyby nawet taką umowę przedstawił, nie wykazał zasadności powództwa. Powód powołał się w pozwie na rozwiązanie umowy z dniem 31 października 2009r., lecz nie przedstawił dokumentu wskazującego na rozwiązanie umowy, a jest to o tyle istotne, że powód dochodzi zapłaty również kary za wcześniejsze rozwiązanie umowy, zaś umowa była zawarta na okres 12 miesięcy, czyli do stycznia 2010r. Powód powinien był wykazać zasadność rozwiązania umowy, a tym samym prawidłowość naliczenia kary w kwocie 2.912 zł.

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

26.02.2016r.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak